

„Jaz vam nemam ničesar odpuščati,“ odgovori mu prijazno se smijoč ruski car, „ter me zelo veseli, da ste izpolnili svojo obljubo. Zajutrek naju užé čaka.“

Te prijazne besede so ruskega častnika ojunačile in šel je za carom. Dospevša v prelepo sobo, stopita k mizi, ki je bila za tri pogrnena. Kmalu pride tudi carinja, in ko jej car našega častnika predstavi perzijskega šaha, vsedejo se k zajutreku. Dve dobri uri sta jim minuli v prijaznih pogovorih in častnik je bil takó ganen, da so ga debele solzé oblile. Pri slovesu podá car zvestemu častniku mošnje cekinov za odškodovanje, kar je potrošil na poti v Petrograd.

V največjem veselji se vrne častnik čez nekaj dni zopet nazaj v Novgorod, kjer je od sih dob živel mirno in tiho, spoštovan od vseh, ki so ga poznali. Večkrat potem je še rad pripovedoval z nekim posebnim ponosom o zajutreku pri ruskem caru.

*Posl. I. K.*

### Diogen.

V starodavnem času pred Kristovem rojstvom je živel zelo čuden mož, po imenu Diogen. Ta mož si je mislil, da je človek samo takrat najsrečnejši na svetu, ako v svoje potrebe toliko potrebuje kakor nič. Ta prečudni človek je prebival v velikem sodu. Vsa njegova obleka mu je bila plašč, s katerim se ja po noči tudi odeval. Jediní kozarec je bilo vse njegovo pohištvo. Ko pa nečega dné ugleda ubozega dečka, ki je z roko vodo zajemal in pil, mislil si je, da mu je tudi kozarec nepotrebna stvar, zato je ga zalučil daleč od sebe. Diogen se je ljudem smijal, da se za malovredne stvari toliko trudijo in si nepotrebne skrbí delajo.

Nečega dne obišče Aleksander Véliki tega modrijana. Diogen je ležal ravno zunaj pred sodom na solnci. Kralj se mu je bližal s preskrasnim spremstvom, a Diogen se za vse to nič ne zmeni, ter niti ne vstane pred kraljem. Aleksander se je dolgo prav prijazno pogovarjal z njim. Naposled ga vpraša: „s čim ti ustrežem, Diogen? Povédi mi, ako imaš kako željo, rad ti jo izpolnim.“ „Da, da,“ odgovori Diogen, „prosim te, idi mi malo iz solnca!“ Temu so se kraljevi spremljevalci zelo smijali; a kralj jim reče: „po pravici vam povem, ako bi ne bil Aleksander, Diogen bi jaz hotel biti.“ *G.*

### Človek je gospodar na zemlji.

Pri stvarjenji je Bog rekel: „naredimo človeka po svojej podobi; on naj gospoduje čez vse živali in vso zemljo!“ Bog sam je tedaj človeka postavil gospodarja na zemlji. In človek tudi uživa to gospodstvo, kar se jasno vidi v tem, kar on dela. Jediní človek more izpremeniti zemlji obraz, jedini on zapoveduje živalim, rastlinam in vsem drugim stvarem na zemlji. Jediní on rabi vse v svojo korist, jih sili, da so mu podložne in je tako izpreminja, kakor misli, da mu bodo več koristile.

Dokler je bil človek samo lovec in ribič, se njegovo gospodstvo nij kazalo tako očitno. Lovec nij nikjer stalen; potika se po gozdih, kder je zvér in voda. Strehe nema; najde si jo, kjerkoli. Lovec ima malo potreb. Živí se ob mesu, a oblači se s kožami.